

Ifosul cocosului

Vasile Militaru

Din cate mii de lighioane lasat-a Dumnezeu prea sfantul
Sa umple pururea pamantul,
Sunt unele cu mintea seaca si care cred ca, fara ele
Sub soare , luna si sub stele,
Atatea lucruri minunate pe lume n'ar putea sa fie:
N'ar mai ploua, n'ar mai bate vantul, n'ar creste iarba pe campie;
In parga n'ar mai da caisa si mierea'n stupi ar fi amara;
N'ar inflori prin grane macii si n'ar mai fii nici primavara?

Asa, un biet cocos, odata, de-asemenea sarac cu duhul,
Al carui "cutcurigu" lung abia 'l mai cuprindea vazduhul,
Adeseaori strangea 'mprejuru-i intreg norodul de gaini,
Nu numai cate-avea 'n ograda, dar si pe cele din vecini
Si, socotindu-se puternic din cale-afara si 'ntelept,
Cu ifose fara pereche, zicea, batandu-se in piept:
- Gaini, va dati seama voi oare,
Ca de la om si pan'la virme, de la copac si pan'la floare,
Tot ce respira si se misca, primeste viata de la soare?
Ei, bine, daca stiti aceasta, nu-i de prisos sa stiti ca eu
Sunt sfetnicul lui Dumnezeu:
Si, daca eu n'asi fi pe lume, -nici soarele n'ar fi pe cer!?
Intr'un cuvnt, e drept a spune ca 'n fiecare dimineata, Eu sunt daruitor de viata,
Ca, numai prin puterea ce-are cantarea mea, de vraja plina,
Rasare soarele din noapte, sa dea caldura si lumina?
Ca la un sfnt deci se cuvine
Sa vina in genuchi la mine
Toti cei in viata, sa se'nchine?
Si, daca'ar fi sa mor vreo-data, -eu zic sa va fereasca sfantul,
C'atunci s'ar prapadi pamantul!?

Gainile, privind la creasta cocosului, aprinsa, - para,-
Ca'n fata unui zeu puternic, ingenunchiate, se'chinara?

Dar, in aceiasi zi, pe seara, gasind o cada cu vin rosu,
Bau din ea cu-atata sete, ca turta s'a'mbatat cocosu?

A doua zi, -cand peste lume nici nu mijise zorile
Si somn adanc, fara prihana, dormiau sub roua florile,-
Gainile, cu spaima'n suflet, cu ochii plansi, cu cap nauc,
Cautandu-si zeul, il gasira intr-o gradina, subt un nuc,
Pe niste fan dormind - butuc?

Il zgaltaira, sa se scoale, sa reaprinda soarele,

Dar pe cocos, de bautura, nici nu-l tineau picioarele?
Atunci gainile 'ngrozite de-a lor nemilosliiva soarte,
Inchisera si ele ochii, gatindu-se 'n sfarsit de moarte?
Statura astfel multa vreme, dar, mai vioae, o gaina
Deschise ochii si, departe, zari o geana de lumina:
Parea ca geana creste 'ntr'una? Apoi, spartura unui nor
Se auri cu foc, de par'ca era o gura de cuptor
Si, dupa cateva minute, cu valvataia lui grozava,
Pe gura de cuptor, de-odata tasni soarele in slava!?
Atunci gainile vazura, cu negrita bucurie,
Ca minunatul lumii astru,
Cu slove mari de flacari scrie
Pe bolta cerului albastru:

"Sunt multi aceia cari, in lume, isi trambiteaza larg cuvantul,
Ca, fara eul lor puternic, nu s'ar mai invarti pamantul,
Ca n'ar mai fi apus de soare, nici rasarit, nici dimineata,
Ca s'ar lasa eterna noapte pe toate cate sunt in viata?

Si totusi, prin puterea sfanta, decat a tuturor mai mare, Pamantul pururi se'varteste si soarele mereu rasare.